

BIANCA PITZORNO

Stregghetta mia

แม่มดน้อย

เบียงคา ปิตโซร์โน เขียน

ลิเลียม คุณ แปล

เอมานูเอลา บุสโซลาติ วาดภาพประกอบ

อ่านฉันทลี

Bianca Pitzorno

Stregghetta mia

© 1988–2015, Edizioni EL S.r.l., Trieste Italy

Thai translation © 2024, Reading Italy Limited Partnership

All rights reserved

แม่มดน้อย

เบียงคา ปิตโซร์โน เขียน

ลิเลียม กุน แพล

ซัตสุณี สินธุสิงห์ บรรณาธิการต้นฉบับ

ศิรีบุญ วงษ์ชื่น พิสูจน์อักษร

วิลาวัณย์ โพธิ์ปี จัดหน้า

เอมานูเอลา บูลโซลาติ วาดภาพประกอบ

เฉลิมพันธุ์ ปัญจมาพิรมย์ ออกแบบปก

แบบอักษรลายมือ iannnnn-DOG, sa-ard

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์อ่านอิตาลี, กรุงเทพมหานคร

พิมพ์ครั้งแรก มีนาคม 2567

www.readingitaly.store

พิมพ์ที่ บริษัท ภาพพิมพ์ จำกัด

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถ.บางกรวย-จตุรรม ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9222, 0-2449-9500-6

www.naiin.com

ISBN 978-616-94447-0-1

ราคา 220 บาท

สารบัญ

- 7 บทนำที่ต้องมี
- 13 เรื่องราวจริงๆ เริ่มขึ้นเมื่อตัวละครสำคัญๆ เข้าฉาก
- 17 กรอบคร่าวๆ เช็ปป
- 22 เอมีเลียอาบนำ
- 27 ชายแปลกหน้าที่ห้องสมุด
- 30 ซิตโตพูดได้
- 38 เจ้าแมวมะพิสโต
- 43 ผมของเอมีเลีย
- 48 เอมีเลียหัด...เดิน
- 55 บทละครของเชคสเปียร์
- 67 อัสตรูบาเลได้ร้องรอย
- 70 ปริศนาอักษรไขว้
- 78 การเข้าใจผิดอย่างแรงหรือละครรักในห้องสมุด
- 82 แม่ मद ครั้งโหล
- 87 สาวน้อยผมแดง
- 98 นักจับจอมตื้อ
- 104 อัสตรูบาเลไม่ยอมแพ้
- 107 อัสตรูบาเลเปลี่ยนไปใช้ไม้เท้า
- 117 ไล่จับแม่ मद
- 122 พบญาติ

บทนำที่ต้องมี

อัสตรูบาเล ตีรินนันซิ ขยับริมฝีปากยิ้มน้อยๆ ไปมา
อย่างสບอารมณ์ เขานั่งจมลงไปในเก้าอี้นุ่มของทนาย
อย่างไรมารยาท ฟังการอ่านพินัยกรรมของปู้น้อย
เซมโปรนิโอของเขา ผู้เสียชีวิตเมื่อสัปดาห์ที่ผ่านมา
เพราะกินปลาทอดเข้าไปแล้วไม่ย่อย

‘ในที่สุด’ อัสตรูบาเลคิดอย่างพึงพอใจ ‘ไอ้เฒ่าเต่า
ล้านปีนั้นก็ตัดสินใจลาโลกนี้ไปได้ซะที’

จากแค่มื่อกี้บรรทัดนี้ ทุกคนคงเข้าใจแล้วว่า

1. ปู้น้อยเซมโปรนิโอ เมื่อยังมีชีวิตอยู่เป็นคนร่ำรวย
และตายไปโดยทิ้งสมบัติไว้เป็นจำนวนมาก

2. อัสตรูบาเล ตีรินนันซิ เป็นทายาทคนเดียวของ
เขา

3. อัสตรูบาเล เป็นหลานใจดำ เห็นแก่ตัว และหิวเงิน
ยิ่งกว่าผู้ใด

เรื่องอะไรที่ยังเดากันไม่ออก ฉันก็จะบอกให้รู้

เดี๋ยวนี้ และทุกคนเชื่อฉันได้เลย นั่นก็คือ นอกจากที่กล่าวมาแล้ว อัสตรูบาเลยังเป็นชายหนุ่มท่าทางน่ารังเกียจ สีวเปรอะแถม คางยื่น ฟันเกแถมยังมีสีออกเขียวๆ เนื่องจากไม่ได้เจอแสงสีฟ้ามานาน ผมของเขาเป็นมันเยิ้ม รังแคเต็ม หูสกปรก คอเสื้อเป็นคราบดำ

นอกจากนี้ เขายังเป็นคนเกียจคร้านอย่างที่สุด ไม่เคยคิดจะทำงานทำการอะไรเลยในชีวิต ‘ยังไงๆ’ เขาคิด ‘ไม่ช้าก็เร็ว เราก็คงได้มรดกของปู่แซมโปรนิโออยู่แล้ว’

ส่วนคุณปู่แซมโปรนิโอนั้น เพื่อให้ทุกคนหายห่วง เพราะฉันรู้ว่าทุกคนห่วงใยคนเฒ่าคนแก่ ฉันก็จะบอกให้รู้ว่า เขาตายแล้ว ไซ้ แต่ในวัยเก้าสิบเก้าปี หลังจากสนุกกับชีวิตเศรษฐกิจหมื่นล้าน โดยที่ไม่ได้รู้สึกทุกข์ร้อนอะไรกับการมีหลานแยะๆ อย่างนี้

อย่างไรก็ตาม ผู้คนที่ไม่ค่อยรู้จักอัสตรูบาเลดีนัก ต่างก็คาดว่า ตอนนี้สมบัติทั้งหมดของผู้ตายจะตกอยู่ในมือของทายาทคนเดียว อย่างที่ทนายกำลังอ่านในพินัยกรรมอยู่พอดีด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

ราบเรียบเสียจนกระทั่งอัสตรูบาเล ซึ่งมั่นใจอยู่แล้ว

ว่าเรื่องราวจะจบลงอย่างไร เกือบจะม่อยกลับไป

ทว่าข้อความตอนท้ายของพินัยกรรมกลับทำให้เขาต้องแดงตัวขึ้นจากเก้าอี้นุ่ม รวากับโดนน้ำฝักบัวเย็นๆ

“อะ-อะ-อะ ไรนะ!??” ชายหนุ่มพูดตะกุกตะกัก ตาแทบจะถลนออกนอกเบ้า

ทนายอ่านย่อหน้าสุดท้ายอีกครั้งอย่างใจเย็น

“หลานชายคนเดียวของข้าพเจ้า นายอัสดรบาเล ติรินนันตี จะมีสิทธิ์ได้รับทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของข้าพเจ้า ต่อเมื่อข้าพเจ้าเสียชีวิตไปแล้วหนึ่งปีกับหนึ่งเดือน โดยที่เขาต้องแต่งงานกับแม่ผดคนใดคนหนึ่งภายในระยะเวลาดังกล่าว”

“บ้าสิ้นดี!” อัสดรบาเลร้องออกมา “นี่ล้อกันเล่นใช่ไหม แม่ผดในศตวรรษที่ยี่สิบงั้นหรือ กระทั่งเด็ก ๆ ที่ยังนุ่งผ้าอ้อมก็ยังรู้กันเลยว่าสมัยนี้ไม่มีแม่ผดอีกแล้ว”

“กรุณาใจเย็นๆ ครับ นั่งเงียบๆ ให้ผมอ่านพินัยกรรมจบก่อนนะครับ” ทนายพูดอย่างเยือกเย็นและเริ่มอ่านต่อ “ข้าพเจ้ารู้ว่าหลานชายของข้าพเจ้าจะต้องหาว่านี่เป็นเงื่อนไขบ้าบอ และกล่าวว่าไม่มีแม่ผดอีกแล้ว แต่แม่ผดยังมีอยู่จริงๆ แค่เพียงรู้จักมอง

ให้ออกเท่านั้น ข้าพเจ้ารู้ดี เพราะเคยอยู่อย่างมีความสุขมากกับภรรยาของข้าพเจ้า ปรุณิซินดา ผู้เป็นแม่หมดตัวจริง”

ย่าปรุณิซินดาเป็นแม่หมดอย่างนั้นหรือ! อัสตรูบาเลตื่นตะลึง เขาจำภรรยาของปู้น้อยเซมโปรนิโอได้เลือกรางมาก เธอเป็นผู้หญิงร่างอวบที่สดใสร่าเริง เป็นกันเอง ตายไปเมื่อยี่สิบกว่าปีก่อน

“ข้าพเจ้ามีความสุขกับเธอมาก” ทนายอ่านต่อ “จึงอยากให้แน่ใจว่าทายาทของข้าพเจ้าจะมีความสุขเช่นเดียวกับที่ข้าพเจ้าเคยมี

ดังนั้นขอให้เขาลับสมอง หาแม่หมดสาว ๆ จับเธอและแต่งงานกับเธอเสีย ถ้าเขาทำไม่ได้ภายในเวลาหนึ่งปีกับอีกหนึ่งเดือนหลังจากที่ข้าพเจ้าเสียชีวิต ก็ช่วยไม่ได้ ทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของข้าพเจ้าจะตกเป็นของผู้ที่มีชื่ออยู่ในซองปิดผนึกนี้ ซึ่งจะเปิดเมื่อครบกำหนดเวลาดังกล่าวเท่านั้น ในระหว่างนี้ ทนายจะเก็บซองนี้ไว้ในตู้เซฟของเขา”

“บ้าสิ้นดี!” อัสตรูบาเลพูดซ้ำ หายใจพืดพาด ยังงงงันด้วยความประหลาดใจ

“ให้ฉันไปหาแม่มด! จีบหล่อน! หวานล่อมหล่อน ให้แต่งงานกับฉันนี่นะ! ใครจะไปทำได้!”

แต่เงินเป็นพันๆ ล้านของปู่ร้อยเซมโปรนิโอ ตัวเลขเป๊ะๆ คือ ห้าหมื่นล้าน ทำให้เขาโลภเกินกว่าจะ ล้มเลิกภารกิจอันยากลำบากนี้เสียในทันทีโดยที่ยังไม่ทัน ได้ใช้ความพยายามที่จะทำตามข้อกำหนดในพันธกรรม

เรื่องราวจริงๆ เริ่มขึ้น เมื่อตัวละครสำคัญๆ เข้าฉาก

สองวันต่อมา ราวๆ สิบโมงเช้า ในเมืองเดียวกัน รถยนต์สองคันจอดรออยู่หน้าประตูคลินิกผดุงครรภ์ คันหนึ่งเป็นแท็กซี่สีเหลืองพร้อมคนขับ อีกคันเป็นรถจี๊ปเก่าๆ สีอะไรไม่มีใครบอกได้ เป็นรอยบุบทั้งคัน ไม่มีคนนั่ง

ประตูคลินิกเปิดออก คนกลุ่มเล็กๆ เดินออกมา มีชายแก่เคราสีเทาอายุง่อกคนหนึ่ง เด็กผู้หญิงสองคนอายุประมาณสิบสามปี สุภาพบุรุษโก้เก๋คนหนึ่งหิ้วกระเป๋าเดินทางใบโตสองใบ และสุภาพสตรีรูปร่างงามสวมเสื้อโค้ตขนสัตว์อ้วนห่อผ้าเล็กๆ สีฟ้า

ในห่อผ้านั้น มีทารกเพศหญิงแรกเกิดคนหนึ่งซึ่งเพิ่งได้รับการตั้งชื่อว่าเอมิเลีย คนอื่นๆ คือพ่อแม่ ปู่ และพี่สาวของเธอ ชื่อชิลลากับทาบีตา

แม่ของเอมิเลียเป็นนักแสดงละครเวทีชื่อดัง เธอพัก

การเดินสายแสดงที่ประสบความสำเร็จเป็นอย่างดีเพื่อให้
กำเนิดหนูน้อย และตอนนี้ก็ต้องเริ่มต้นเดินสายใหม่ไป
กับสามี ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้จัดการส่วนตัวของเธอ แท้ที่
กันนั้นถูกเรียกมาเพื่อให้ไปส่งพวกเขาที่สนามบินนั่นเอง
ส่วนเอมิเลียต้องไปรอฟ่อกับแม่อยู่ที่บ้านโดยมีพี่ๆ และ
คุณป้ารับหน้าที่ดูแล

“ฉันหวังว่าเมื่อเรากลับมา ผมลูกจะขึ้นนะ” แม่พูด
พลางเอามือแตะหัวน้อยๆ ที่ไม่มีผมของทารกเบาๆ
เป็นเชิงอำลา “อยากรู้จริงๆ ว่าจะป็นสีบลอนด์หรือสี
น้ำตาลนะ”

“ฉันว่าสีน้ำตาล เธอเห็นมั๊ยว่าตาลูกเป็นสีดำ!” พ่อ
พูดอย่างตื้นตัน

“ฉันว่าสีบลอนด์ เพราะปรกติถ้าเด็กเกิดมาหัวโล้น
ผมจะเป็นสีบลอนด์” แม่พูด

ทั้งคู่แข่งขันเรื่องนี้กันมานานแล้ว แม่มีผมสีบลอนด์
ส่วนพ่อผมสีน้ำตาล และต่างก็อยากให้ลูกๆ มีสีผม
เหมือนตัว ลูกสาวทั้งหกคนของพวกเขาเป็นพวกพ่อกับ
พวกแม่ฝ่ายละเท่าๆ กัน สามคนเป็นฝ่ายผมดำ (คนหนึ่ง
ผมหยิก คนหนึ่งผมเหยียดตรง อีกคนหนึ่งผมหยักศก)

และอีกสามคนเป็นฝ่ายผมบลอนด์ (คนหนึ่งผมหยักศก คนหนึ่งผมหยิก อีกคนหนึ่งผมเหยียดตรง)

ที่นี่ พอผมขึ้นเมื่อไร เอมีเลียน้องนุชสุดท้องก็จะทำให้ตาขังเอียงไปข้างใดข้างหนึ่งละ

หนึ่งชั่วโมงต่อมา เครื่องบินก็ทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า พาพ่อกับแม่ไปโรงละครซึ่งอยู่ไกลถึงสต็อกโฮล์ม คุณปู่จับพาสามพี่น้องกลับบ้านโทรมๆ หลังยอมในย่านชานเมืองไปก่อนแล้ว ที่นั่น ดิโอมิรา พี่เลี้ยงสูงอายุ ผู้ซึ่งชอบการเล่นเกมอักษรไขว้มากกว่าการทำงานบ้าน รอยู่พร้อมด้วยพี่น้องอีกสี่คน

“แต่กับเด็กๆ เขาเป็นพี่เลี้ยงที่วิเศษมากเลยนะคะ” แม่บอกพวกนักร้องที่มารอสัมภาษณ์เธอที่สนามบิน

“ฉันเลยเดินทางได้อย่างสบายใจ เพราะรู้ว่าทั้งเอมีเลียน้อยไว้กับคนที่จะดูแลเธอได้เป็นอย่างดี”